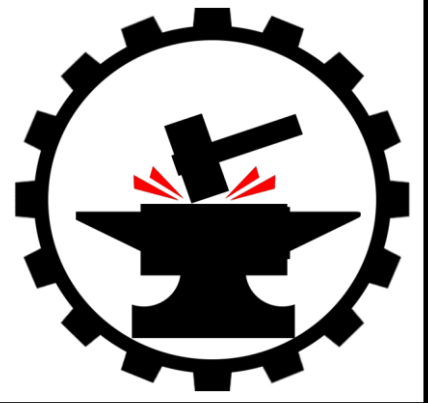

Metal İşçisinin Sesi

Sayı: 13

İletişim: metaliscisinin sesi@gmail.com

Metal sektöründe greve doğru

Metal işçileri greve doğru gidiyor. Metal sektöründeki iki sendika DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş ve Türk Metal Sendikası, işveren sendikası MESS ile toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanmasıyla grev kararı aldı.

Ekonomik krizin başta otomotiv olmak üzere metal sektörünü tehdit ediyor olması patronları faturayı işçiye ödetmek konusunda birleştirdi. Bunu gösteren sadece toplu sözleşme görüşmelerinde ücret konusunda MESS'in önerdiği yüzde 4,6'lık zam değildir. Birleşik Metal sendikasının ısrarla üzerinde durduğu işçiler arasındaki ücret farklılıkları da patronun işçiye karşı en büyük silahı. MESS ne kadar zam verirse versin, yeni işe alınan işçilere verilen düşük ücretler patronlara en ufak bir sıkıntıda işten çıkarma yapmak için uygun bir zemin yaratıyor. Ücretler arasındaki farklar da işçileri bölen ve ortak mücadeleye engel olan bir işlev görüyor.

Sosyal haklardan, ücretlere, ikramiyelerden, işçilerin vergi artışlarına karşı korunmasına kadar işçi sendikalarının pek çok ortak talebi var. Bu ortak talepler temelinde ortak bir mücadele ve grev çağrısı yapan tarih olarak da 3 Haziran'ı öneren Birleşik Metal-İş sendikasının önerisi son derece olumludur. Ne yazık ki Türk Metal Sendikası bu çağrıya karşılık vermemiştir. Gerekçe olarak da sendikalar arası güvensizlikleri göstermiştir. Oysa ortak grev çağrısı diğer sendikalara güvenmeyi değil öncelikle kendine güvenmeyi gerektirir. Yıllarca suskunluk içinde patronun taleplerini işçiye kabul ettiren bir rol oynayan Türk Metal, bugün bir hareketlilik içine girmişse bu işçi sınıfının kazanımı olur. Ancak hareketlenmek, eylemler yapmak yetmez. Toplu sözleşmeyi işçinin çıkarlarını gözetecek bir şekilde sonuçlandırabilmek gerekir. Bunun için de grev silahının en geniş katılımı ve en güçlü biçimde uygulanması gerekir. Bu aşamada Türk Metal'in ortak greve yanaşmaması, MESS'in lokavt kararını MESS'ten önce duyurması, grev yapacak olup ne Hava-İş'in THY ne de Tek Gıda-İş'in Çaykur grevine en ufak destek vermemesi gibi gelişmeler haklı olarak işçilerin güven duygusunu zedeleyebilir.

Türk Metal üyesi işçiler Birleşik Metal İş'in mücadelesini yükseltmesinden memnuniyet duymalıdır. Şunu hatırlamalılar daha önce Türk Metal de Kardemir'de Birleşik Metal'in konumundaydı. İşçiler Çelik-İş'in işbirlikçiliğine isyan etmişti. Şimdi, Kardemir'de 2011-2012 dönemi için alınan yüzde 47'lik zam, sosyal yardımlardaki iyileştirmeler Hak-İş'e bağlı Çelik-İş'in marifetinden önce nihayete erdiremese bile Türk Metal'e geçerek sendikaya büyük bir ders veren Kardemir'in mücadeleciler işçilerinin eseridir. Türk Metal'i de ileri iten de kuşkusuz ki başta Bosch işçileri olmak üzere Birleşik Metal üyesi işçilerin gaflet uykusundan bir an olsun uyandırmasıdır. Aynıysa Birleşik Metal üyesi işçiler için de geçerlidir. Çünkü tüm işçilerin çıkarları ortaktır. İşçilerin hakları da ortak, güçlü ve kararlı bir grevle alınacaktır.

İstanbul'dan Yiğit Yürekler Geçti

Bosch işçileri, Türk Metal-İş Sendikası'ndan istifa ederek, kitlesel olarak Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olmuşlardı. Bu durum Bosch yönetiminin işçiler üzerindeki baskısını arttırmıştı. 4 Mart günü Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticileri ve üye işçileri yaşadıkları haksızlıkları ve iradelerinin yok sayılmasını bir basın açıklaması yaparak TBMM'ye de taşımıştı.

Bu işin başını çekenlerin başlarının “ezilme” zamanıydı ve sudan sebepler bahane gösterilerek öncü işçilerin kıyımı başladı. Yönetimin hesap etmediği bir şey vardı; tüm baskılara rağmen onuruyla Türk Metal-İş Sendikası üyeliğinden vazgeçmeyen bu işçiler aynı onurla, direnişe geçtiler. Bursa'daki işçi arkadaşlarıyla durumu protesto eden bir yürüyüş gerçekleştirerek Bursa'dan İstanbul'a uğurlandılar. (1 Nisan 2013)

'Biz Bosch işçisiyiz sarı sendikayı göndereceğiz!'

Artık sesleri plazaların duvarlarını dövüyordu. Meydan okuyorlardı gökdelenlere. Geldiler devin karşısına dikildiler, kurdular Polaris Plaza önüne çadırlarını ve seslendiler “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek, Direne direne kazanacağız, Teslim olmadık, olmayacağız, Biz biz Bosch işçisiyiz sarı sendikayı göndereceğiz!” Bazen halaylar çektiler, bazen sloganlar attılar tüm direniş destekçileriyle ve kışa, soğuğa aldırmandan sabırla direndiler.

Bursa'dan kalkıp geldi kardeşleri desteğe, Maslak'ın plazalarından, insanı işçi sınıfından koparan lüks ofislerinden indi işçiler, oto sanayiden çıkınca çadırda aldı soluğu sanayinin eli karalı yürekleri ak işçileri. Umut oldular, kim olduğumuzu ve beraber neler başarabileceğimizi öğrettiler. Direnç gömleğinin insana en yakışan gömlek olduğunu ve kardeşçe içilen çayların ve dostça yenen yemeklerin tadı tuzu oldular.

DİSK'e bağlı Devrimci Sağlık İş, Genel İş, Sosyal İş, Enerji Sen ve Nakliyat İş üyesi Yurtiçi Kargo direnişçileri ile beraber 27 Nisan Çalışma Bakanlığı yetkililerinin katılımı ile örgütlenen "İşten Çıkarma Stratejileri" panelini protesto ettiler ve yapılan eylem sonucu panel iptal edildi. Şu anda grevde olan direnişçi THY işçileri ile de buluşarak mücadelelerine can kattılar.

1 Mayıs İşçi Bayramı'nı burnumuzdan getirmeye yemin etmiş tüm işçi

düşmanlarına karşı İstanbul'da omuz omuza direndik. Günün sonunda çadırın önündeki halaylarımızı ve sloganlarımızın coşkusunu hiçbir güç durduramadı.

8 Mayıs'ta direniş artık işten çıkarmaları durdurmuş ve Polaris Plaza önündeki direnişleri sonuç vermişti. 9 Mart günü "işçilerin geri alınması" için toplanan imzaları TBMM İnsan Hakları Komisyonuna vererek mücadelelerini meclise taşıdılar. Bizler her mücadelede olduğu gibi onların da mücadelesinden çok şey öğrendik ve mücadeleleri boyunca gelişmeleri diğer işçi kardeşlerimize aktardık.

İşten çıkarmalara karşı direnişe geçilmesinin ilk kazanımını, patronun işten atmayı düşündüğü ve bu sebeple bir liste hazırladığı öncü işçilerin çıkarılmasını engellemek oldu. Daha sonra direnişçi işçiler zor koşullarda ve olanaksızlıklar içinde Bosch patronunun yaptıklarını yanına kalmayacağını gösterdiler.

Ancak bunca emeğin ve ödenen bedellerin karşılığında işçilerin hakkını alması ve patrona hak ettiği

bedelleri ödetmesi için mücadelenin Bursa'ya taşınması ve tüm Bosch işçilerine yayılması gerekiyor. Haydi Bosch işçisi bir kez daha elini taşın altına koyma zamanı!

Birbirimizden Haberdar Olalım

Haberlerinizi, Şikâyetlerinizi Ve Önerilerinizi Bizimle Paylaşın Yayınlayalım

Telefon: 0(530) 112 91 09
metaliscisininesi@gmail.com
https://twitter.com/metaliscisi
www.facebook.com/metalisci

Çorlu'da Çalışan Metal İşçisinden Mektup

Ben 24 yaşında yüksek okul mezunuyum. Çok çeşitli alanlarda çalışmışlığım var ama mesleğim üzerine ilk resmi fabrikam. Daha önce sanayi ortamında da mesleğim üzerine çalışmıştım ama şu anki fabrikadaki koşullar sanayi ortamını aratmıyor değil tek fark sanayide çalışırken sigortamı yatırmıyorlardı. Zaten orayı bırakmamın sebebi de o oldu. Şu an ise sigortam yatıyor ama daha büyük sıkıntılarla karşı karşıyayım. İş güvencesi oldukça zayıf işçinin sağlığını düşünen yok çalışma ortamım o kadar havasız ve dar ki çalışma esnasında çıkan tozları olduğu gibi teneffüs etmek zorunda kalıyoruz. Doğru düzgün havalandırma yok pencereler ufak sözde alüminyum fabrikasında çalışıyoruz ama büyük bir pencere yapılmıyor. Özellikle yaz aylarında o kadar sıcak oluyor ki insan bunalma noktasına geliyor. Terledikten sonra ortamda bulunan tozlar vücuduna yapışıyor her yerin kaşınmaya başlıyor. İnanın peçeteye yüzünü sildiğinde peçetenin sim siyah olduğunu görüyorum. O zaman düşünüyor insan bu yüzümüzdeki tozu durmadan soluyoruz ciğerlerimiz ne haldedir tahmin etmek zor değil.

Bu koşullarda bir de performans bekleniyor bizden. Patron gezmek için geldiği zaman bile havasızlıktan rahatsız oluyor ama sorunu çözmek için bir çalışma göremiyorum. Ben kendi ortamımdan bahsettim sıcak diye bide preslerin olduğu bölge var ki çalıştığım mekânın belki 10 katı. Onların yanına gittiğimde 5dk durmama rağmen tişörtümü değiştirmek zorunda kalıyorum Yani sadece bizim bölüm değil fabrikanın genel durumu böyle.

İşçi sağlığıyla ilgili başımdan geçen bir olayı paylaşmak istiyorum. 3-4 ay öncesi gece vardiyasında yenilen yemekten arkadaşım rahatsızlandı ve istifra etmeye başladı. Rengi bembeyaz oldu ve hastaneye gitmek için vardiya amirine durumu anlattık izin istedik, aldığımız cevap aynen şöyle: çekil bir köseye yat dinlen uyu geçer dedi ve biz ısrar etmemize rağmen dediği şuydu ben sizi bu saatte gönderemem bir yere, sorumluluğu alamam dedi göndermedi. Sabah olduğunda direk hastaneye götürdüm arkadaşımı ve gıda zehirlenmesi dedi doktor ve rapor aldı. Bu raporu fabrikaya verdiğimizde herkes tutuştu inkâr ettiler gece amiri benim yanıma gelmediler diye inkâr etti. Biz de güvenlik kamera kayıtlarına bakılsın dedik. Neyse ki olay tam güvenlik kamerasının önünde olmuştu. Sonra haklı olduğumuzu ispatladık ama üzerini bir şekilde örttüler. Kapattılar konuyu o gece başka sonuçlar da doğabilirdi daha kötüsü de olabilirdi. Bunun üzerine arkadaşım istifa etti zaten çalışma koşulları kötü aldığı ücret komik bir rakam ve bir de sağlığımla oynanınca çözümü istifa etmekte buldu. Bu bahsettiğim arkadaşım da benim gibi yüksek okul mezunu ve kalifiyeli elaman üzerinde dursa belki daha farklı olurdu. Ama yaşam koşulları uğraşamadı ve istifasını verdi. Sonradan konuştuğumuzda pişman mısın diye sorduğumda pişman olduğunu söyledi. Şimdi olsa o kadar çabuk pes etmeyeceğini ve mücadele edeceğini söyledi.

Yüksek tehlike altındayız, ağır sanayide çalışıyoruz ama alınan ücretlere baktığında o kadar komik rakamlar var ki ama herkesin borcu var, mesaisi var en azından diyor ve mesai ile piyasa koşullarındaki parayı alıyorlar. Herkes şikâyetçi iş bulan zaten durmuyor anında istifasını verip gidiyor. Son zamanlarda o kadar işçi giriş çıkışı oluyor ki bir gördüğün işçiyi 1 ay veya 2 ay sonra göremiyorsun. Tabi bu da işverenin işine geliyor bir bakıma işi öğrenen adam gidiyor yerine daha düşük ücretle adam getiriyor. Biraz zaman dilimi kaybediyor belki ama verdiği maaşlarda kar etmiş oluyor ve fabrikanın genel tabanı git gide düşüyor. Diyeceksiniz ki düşük ücretle niye çalışıyor, işçinin mesleği yok geliyor asgari ücretten giriyor işi öğrenmek için çıkan adamın yerine geçmeye çalışıyor. Ne yazık ki ben de düşük ücretle girmek zorunda kaldım. Yüksek okuldan mezun olduktan sonra stajımı bu fabrikada yaptım daha sonra çalışmaya başladım. Bir deneyimin yok bilgin var, ama çalışmışlığın yok, birde mecbursun maddi açıdan. Başlıyım kendimi toparlayayım diyorsun, ama sonradan acısını çekiyor pişman oluyorsun. Üç senedir çalışıyorum ve o ilk işe başlarken ki pişmanlığım devam ediyor, artık deneyimim var işi öğrendim görevimi layığı ile yerine getiriyorum ama piyasadaki değerimin yarısını alamıyorum. Şimdi de hakkımı istediğim zaman burada yetiştin zaten deyip zora sokuyorlar. Tamam, burada yetiştin ama artık işi yapıyorum yaptığım parçaların fiyatlarına bakıyorum da bir parçanın fiyatını bile alamıyorsun ve bunlardan bütün ay boyunca sürekli yapıyorsun kullandığım tezgâhın fiyatını söylemek bile istemiyorum. Şimdi diyeceksiniz ki neden devam ediyorsun çalışmaya, yine mesleğim üzerine çok güzel ücretlere iş buluyorum ama önümde askerlik gibi bir engel var o yüzden çalışmaya devam ediyorum diyorum ya herkesin bir düşüncesi var benim de düşüncem askere kadar çalışıp tazminatımı alıp rahat askerlik yapmak. Benim ailem de normal bir işçi bir mesleği yok onlara yük olmamak. Ama yine de bu yaşadıklarımı bir tecrübe olarak görüyorum ve o kadar da takmıyorum.

Askerden sonra bu yaptığım hataları tekrarlamamak için büyük özen göstereceğim. Her yerde çalışılır her yerde iş bulunur önemli olan insan gibi çalışmak ve tabi ki sağlığını hiçe saymayan sağlığına önem veren bir ortamda çalışmak. Arkadaşlarımı da uyarıyorum bu konuda çoğu haklarından bile habersiz bütün işi yapan işçiler ama en çok ezilen de biz oluyoruz. En iyi yönetim bile işçiyi patrona karşı koruyamıyor hep patrondan yana tavır sergiliyorlar her yerde de böyledir. O yüzden sendika lazım o yüzden birlik olmamız lazım ancak o zaman bu sisteme dur diyebiliriz, ancak o zaman haklarımızı alabiliriz. Bir şeyleri değiştirmek için hiçbir zaman geç değildir. O yüzden işçi olarak hep birbirimizi desteklememiz lazım sadece çalıştığın ortamda değil çevremizdekilere karşı da duyarlı olmamız lazım. Zamanı geldiğinde işçinin önemini patronlara ispatlayacağız, İspatlayacağız çünkü bütün yük işçinin sırtında. Birlik olmamız durumunda ancak çözülür bu düzen, hep beraber hareket etmemiz lazım zafere ulaşmak için, zaten hep bundan korkmuyorlar mı "birlik olmamızdan" gerek patronlar, gerek ülke yöneticileri birlik olmamız durumunda neler yapabileceğimizi aslında çok iyi biliyorlar. İşçi durursa her şey durur hayat durur çarkı döndüren bizleriz. Bunu çevremdekilere anlatarak herkesi bilinçlendirmeye çalışıyorum kendi çapımda, bir gün herkesi örgütleyerek sendikayı fabrikaya getirmek lazım ancak bizim haklarımızı patrona karşı koruyabilecek bir sendika getirmemiz lazım. İlerde inşallah bunu başaracağız ve diğer emekçi dostlarımıza örnek olacağız. Benim diyeceklerim bu kadardır arkadaşlarım, kardeşlerim, emekçi dostlarım. Metal işçisinin sesine teşekkür ederim sayfasında yer verdiği için.

Çorlu'dan bir metal işçisi.